

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ G. BRUNNER

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

"Εμειναν μόνοι τους στη γέφυρα. Ήταν νύχτα σκοτεινή. Ἡ σελήνη δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνατείλει :

— Ὅποτε εἶναι μέσα, ταξιδεύει μαζί μας ; ἐρώτησε ἐκπληκτός ὁ πλοίαρχος Ἀρθούρος Κίνγστον.

— Ναί ! Δὲν εἶνε πέντε ἡμέρες πού βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακή. Θὰ βγῆ στὴ Νέα Ὑόρκη !..

Ὁ πλοίαρχος Ἀρθούρος Κίνγστον ἔρριξε ἕνα ἀγριο βλέμμα τριγύρω του.

— Εὐθεΐα ! εἶπε στὸ βοηθό του. Ἐγὼ δὲν θ' ἀργήσω... Ἐχε τὸ νοῦ σου ὅσο τὰ γυρίσω...

Καὶ κατέβηκε στὴν καμπίνα του...

***

Ὁ «Βρετανικός» εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Σούθαμpton στὰς 8 τὸ πρωί, γεμάτος ἐπιβάτες. Ήταν τὸ τρίτο ταξίδι πού ἔκανε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴ Νέα Ὑόρκη. Ήταν ἕνα καλοθάλασο βαπόρι 350 τόνων, φτιαγμένο ἐπίτηδες γιὰ τέτοιου εἴδους ὑπερκαρκάεια ταξίδια.

Ὁ πλοίαρχος Ἀρθούρος Κίνγστον εἶχε ἀναλάβει τὴν κυβερνήση τοῦ «Βρετανικού», εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτο του ταξίδι. Ήταν ἕνας κατάξανθος γερόλυκος ὡς σαρανταπέντε ἐτῶν, γνήσιος τύπος θαλασσινοῦ, πού δὲν τὸν ἐτρόμαξε πιά τίποτα στὴ θάλασσα...

Μόλις κατέβηκε στὴν καμπίνα του, ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἀναψε τὴν πίπα του καὶ ξαπλώθηκε στὸ μ'κρὸ κρεβατάκι του.

Ἀπὸ τὸ μικρὸ στργγυλὸ φανεστρίνι τῆς καμπίνας ἔμπαινε μὲ δρόμῳ ὁ ψυχρὸς ἀέρας τοῦ ὠκεανοῦ...

Ὁ Ἀρθούρος συλλογιζόταν. Ἡ ἀναγγελία εἰς ταξιδεύει μαζί του «αὐτὸς» τοῦ εἶχε ἀλλάξει ὅλη του τὴν ψυχικὴ διάθεση.

Ἡ παλιὰ ἱστορία τῆς ζωῆς του ξαναζοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή μέσα του. Τώρα τὰ σκεπτόταν ὅλα... ὅλα...

...Δὲν ἦταν ἀκόμη εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὅταν ἀγάπησε τὴ μικρούλα Κλάρα Κλέν, τὴν κόρη ἐνὸς κτηματίου ἀπὸ τὸ Σούθαμpton.

Τὴ ἐποχὴ ! τὴ ρόδινη ἡμέρες... Ἐ-νας ἔρωσ, μιά εὐτυχία, μιά χρυσὴ ζωὴ. Παντρεύτηκαν.— ὦ ! ἐκεῖνη ἡ ἀνοιχτὴ τῶν γάμων του...

Ἡ Κλάρα ἦταν δική του, ἦταν γυναῖκα του... Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του περάσαν γεμάτα χαρὰ καὶ ἀγάπη. Ἡ Κλάρα ζοῦσε γιὰ τὸν ἄντρα τῆς... καὶ μόνο γιὰ τὸν ἄντρα τῆς...

— Ναί ! μόνον γιὰ μένα ζοῦσε, σκεπτόταν ὁ Ἀρθούρος. Μά...

Ναί ! ἐκεῖνο τὸ φθινόπωρο ! τὴ ὑποψίε, Θεέ μου !.. Ἡ Κλάρα ! Ναί ! εἶχαν πιά περάσει πέντε χρόνια καὶ ἕνα μικρὸ ἀγγελουδί γεννήθηκε γιὰ νὰ σφιχθῆ πῶ δυνατὰ τὸν ἐρωτικὸ δεσμό τους.

Ὁ Ἀρθούρος γυρῶσε τότε ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἐργαζότανε ὡς δευτερός πλοίαρχος σ' ἕνα Ἰταλικὸ φορηγῶ.

Δὲν ἤξερε κ' αὐτὸς τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἡ Κλάρα εἶχε ἀλλάξει ; ὦ ! βέβαια εἶχε ἀλλάξει...

Εἶχε πάψει πιά νὰ τὸν ἀγαπᾷ.. τὸ καταλάβαινε. τὸ ἐνοιωθε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς...

Εἶχε μπεῖ στὴ μέση «ἐκεῖνος»... «ἐκεῖνος».

Ἦρξε τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ ξαντιφύγῃ γιὰ ταξίδι. Δὲν μπορούσε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Ἦθελε νὰ μάθῃ, νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβαινε...

"Εμεινε στὸ Σούθαμpton ἕνα μῆνα χωρὶς δουλειά... ὦ ! ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα !..

Ἦταν ἡ Κλάρα... ναί ! ἡ Κλάρα μαζί μ' ἐκεῖνον... μαζί, ἀγκαλιασμένοι...

Ὁ Ἀρθούρος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του...

Δὲ μπορούσε νὰ τὸ σκεφθῆ πιά αὐτό...

— Καὶ τώρα ἦταν αὐτὸς ἐδῶ !.. ἐδῶ στὸ ἴδιο βαπόρι... ταξίδευε μαζί του...

— ὦ ! γιατί νὰ μὴ τὸν σκοτώσῃ τότε... .. Τὸν πυροβόλησε ἄλλοτε ναί ! μὰ αὐτὸς πρόφθασε καὶ τράβηξε τὸ δικὸ του πιστόλι...

Ὁ Ἀρθούρος τραυματίστηκε... κ' ἐκεῖνος πῆγε στὴ φυλακή. Ἐκτοτε δὲν εἶχε μάθει τίποτα γιὰ τὴ ζωὴ του... Τὸν νόμιζε νεκρό...

Κράτησε τὸ παιδί του καὶ ἔδωκε τὴ γυναῖκα του...

Τὸν περασμένο χρόνον εἶχε μάθει πῶς ἡ Κλάρα πέθανε, σ' ἕνα νοσοκομεῖο... μόνη κ' ἔρημη !..

Ὁ Ἀρθούρος δὲν εἶχε μετανιώσει γι' αὐτὸ τὸ θάνατο...

— Ἐφταιγε κ' αὐτὴ σκεπτόταν... ἔφταιγε...

Αὐτὴ ἦταν ἡ παλιὰ ἱστορία τῆς ζωῆς του, πού σήμερα ξαναζοῦσε ὁλοζώντανη γιὰ νὰ βασανίσῃ καὶ πάλι τὸ μυαλό του...

Ἀπὸ τὸ φανεστρίνι ὁ ἀγέρας σφύριζε... ἀκούγόταν καθαρὰ ἕνα δυνατὸ βογγητὸ ἔξω στὴν θάλασσα. Ὁ Ἀρθούρος ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῆ :

Συννεφιά... σκοτάδι πυκνὸ καὶ κάτι πελώρια κύματα ξεποῦσαν στὶς πλευρὰς τοῦ «Βρετανικού».

Ἐπῆρε τὸ καπέλλο του κ' ἔτρεξε στὴ γέφυρα...

***

Ὁ ἀγέρας σφύριζε ἄγρια. Τὰ κύματα ἔφθαναν ὡς τὴν μπροστινὴ γέφυρα.

— Μπέρν.. τὸ τιμόνι ! φώναξε ὁ Ἀρθούρος...

Μιά ἀστραπὴ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ τιμονιέρη καὶ ἀκολούθησε μιά δυνατὴ βροντὴ...

Τὸ σκάφος ἄρχισε νὰ τριζῆρ...

Ὁ Ἀρθούρος ἔδωσε μερικὲς διαταγὲς στὸ πλήρωμα.

— Κλειθῶστε ὅλες τὶς καμπίνες. Μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ ἀνεβῆ. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφθασε στὴ γέφυρα ὁ τρίτος πλοίαρχος λαχαιναςμένος καὶ κατάχλωμος :

— Τὸ τρίτο διάφραγμα ἔπῆρε νερά ! φώναξε

— Ἀνοιχτε τὶς κἀνουλες, ἐκράνυσε ὁ Ἀρθούρος... Πιληοκάρabu!..

"Ἐνα πελώριο κύμα χύθηκε ἀφριμένο στὸ κατάστρωμα... Ὁ «Βρετανικός» ἦταν πιά ἐρημιὸ τῶν κυμάτων...

Ἡ μηχανὴ δὲν ἀπαντοῦσε στὸ τηλεφῶνο...

***

Ἡ μιά ἀστραπὴ διαδεχότανε τὴν ἄλλη, καὶ κάτι πελώρια μολεβιά σύννεφα κρεμασμένα στὸν οὐρανὸ μνηνοῦσαν τὸν ἐρχομὸ φοβερῆς καταγίδας.

Ὁ Μπέρν εἶχε δεθεῖ σ' ἕνα στυλο κοντὰ στὸ τιμόνι... Τὰ χέρια του κρατοῦσαν σφιχτὰ τὴ ρόδα του.

— Πού εἶναι ὁ δευτερός πλοίαρχος; ρώτησε ὁ Ἀρθούρος... Τὰ σωσίβια... κρέπτε νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ σωσίβια... Καὶ τίς βάρκες !..

Ἡ μορφή τοῦ δευτέρου πλοίαρχου προβάλε ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς γεφυρας κατακίτρινη.

— Ἀσχημα ξεμπερδέματα θάχοιμε μ' αὐτὸν τὸν παληόκαιρο... εἶπε τρέμοντας στὸν Ἀρθούρο...

Ἡ κείνος δὲν τῷ ἀπήντησε... Τοῦ ἐπανέλαβε μόνο στερεότυπα νύφροντιση γιὰ τὰ σωσίβια καὶ γιὰ τίς βάρκες... καὶ ἀμέσως ὕστερα κατέβηκε τρέχοντας τὴ στροφτὴ σκάλα πού ἔφερνε στὴν πρώτη θέση.

***

Ὁ «Βρετανικός» δὲν εἶχε πιά σωτηρία... Καὶ οἱ τρεῖς ἀλυσίδες τοῦ τιμονιοῦ εἶχαν γίνει κομμάτια, ἀπὸ τὰ κύματα...

Οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ θερμασταὶ ἀφῆσανε τὴ μηχανὴ καὶ εἶχαν μαζευτεῖ τρομαγμένοι σὲ μιά γωνιά, κοντὰ στὴ κούζινα.

Τὰ κύματα μουγκρίζανε.. Εἶχε ἀρχίσει μιά δυνατὴ βροχὴ μὲ χονδρὸ

χαλάζι...

Μόλις ὁ Ἀρθούρος ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως, ἕνας γενικός θόρυβος φωνῶν τὸν ὑποδέχτηκε...

Οἱ ἐπιβάτες περιτρομοὶ τὸν κῦτταζαν στὰ μάτια... Ὁ Ἀρθούρος προσπάθησε νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ...

Δὲν εἶνε τίποτα.. θὰ περάσει.. μὰ μπόρα περαστικὴ..

Καὶ κατέβηκε μιά ἄλλη σκάλα πού ἔφερε στὶς καμπίνες..

Δὲν εἶχε ἀκόμη κατέβῃ, διὰ ἕνα φοβερὸ τράνταγμα τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ πιαστῆ ἀπὸ τὸ στῆριγμα τῆς σκάλας.

— Παναγία μου ! Χανόμαστε ! ἀκούστηκαν ἀπὸ πάνω νὰ λένε διάφορες γυναικειὲς φωνές... Ὁ Ἀρθούρος κατέβηκε τὴ σκάλα.

Στὸ βάθος ἐνὸς διαδρόμου πού ἔφερνε πρὸς τίς καμπίνες ἕνας κύριος μελαγχρινός, μὲ μαῦρο κομμένο μωστᾶκι, ὄχι περισσότερο ἀπὸ τριάντα πέντε ἐτῶν, συνομιλοῦσε, καπνίζοντας, μὲ μιά ὠραία κυρία...

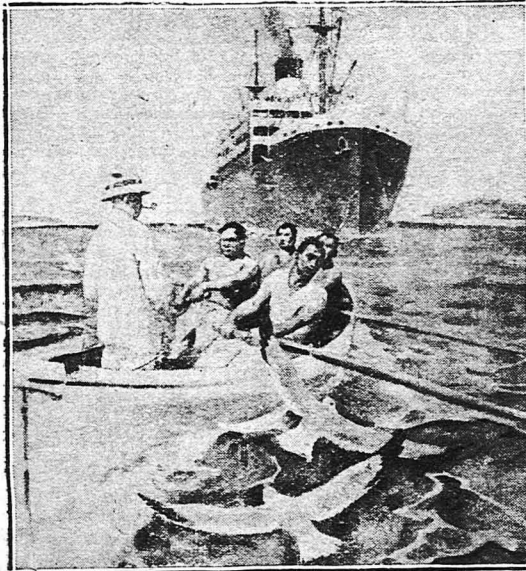
Ὁ Ἀρθούρος προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του... Οἱ δύο ἄνδρες κῦττάχτηκαν.

Ἐνς δευτερο τράνταγμα δυνατότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀκούστηκε καὶ ὕστερα ἀμέσως ἕνας κρότος ἀπὸ σπάσιμο ξαμιῶν... Ἡ κυρία ἀψῆσε τὸν μελαγχρινὸ κύριο καὶ ἔτρεξε νὰ μπῆ τρομαγμένη στὴν καμπίνα τῆς...

Οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνοι.

— Εἶνε «ἐκεῖνος», σκέφτηκε ὁ Ἀρθούρος...

Ὁ μελαγχρινός κύριος ἔκανε νὰ μπῆ κ' αὐτὸς στὴν καμπίνα του, ἀλλὰ ἕνα χέρι τὸν κράτησε ἀπὸ τὸν ὄμο...

Ὁ «Βρετανικός» εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Σούθαμpton στὰς 8 τὸ πρωί...

— Προτού πνιγούμε πρέπει να σου πώ... του είπες σιγά ό 'Αρ-
θούρος...

Ό μελαχρινός κήριος προσπάθησε ν' αποφύγη αυτήν την συ-
νομιλία... Τροβήτηρες, πήξε στην καρμπίνα του και χωρίς νάπαν-
τήση έτοιμαζότανε να κλείση την πόρτα...

Τά μάτια του 'Αρθούρου άστραφαν από ένα άγριο παληό μι-
σος, προχώρησε δυό βήματα και έσπασε την πόρτα με τά χέρια του.

— Μη κλείνης... άτιμε... θά μου μιλήσης.

Και άωρμησε κατ' έπάνω του με λύσσα...

— 'Η Κλάρα πέθα ε... τό ξέρεις ε; από σένα... άτιμε από
σένα... Μου έκλεψες την ευτυχία μου... και...

Ό άγνωστος κήριος προσπάθησε ν' άμυνθή, αλλά ό 'Αρθούρος

ταχύς τον έπιασε από τό λαιμό.

— Δέν θά σ' άφήσω να πνιγής... όχι!... εγώ πρέπει να σου πώ

τό αιμα πρώτα και ύστερα να σέ πώ ή θάλασσα...

Τόν έσφιγγε στο λαιμό.. Τά νύχια του είχαν πλώ στο κρέας..

«'Ατιμε... θά πεθάνης σήμερα... πρέπει να πεθάνης».

***

Ό θόρυβος των φανών έφτανε από τό κατάστρωμα τρομα-
χτικός...

— Τά σοσίζια... τά σοσίζια... Παναγία μου! πνιγώμαστε!...

σώστε μας... Παναγία μου!...

Περάσανε άκόμα 3 λεπτά άγωνίας και τρόμου... Οί έπιβάτες

πρόβαλλαν από τις καρμίνες με άπελιπόμενα πρόσωπα...

Τήν στιγμή αυτή ό 'Αρθούρος βγήκε από την καρμπίνα του με

λαγχορινοί κυρίου και κλειδωσε την πόρτα της... Τόν είχε πνίξει!...

Ένα βλέμμα άνακουφίσσως και γαλήνης διακρινότανε στά μά-
τια. Προχώρησε λίγο με βήμα σταθερό και θαρραλέο, σάν τον άν-

θρωπο πού έξελήγρως ένα ύπερτατο καθηκον, στη ζωή του...

— Κύριοι, στις βάρκες... ό «Βρετανικός» δέν μπορεί να προ-
χωρήση... φώναξε δυνατά... και άνέβηκε γρήγορα στη γέφυρα...

***

Έπέσαν τρεις ήμέρες, όταν ένα πρωί ό κάτοικος της Νέας

Υόρκης διάβασαν στις πρωινές έφημερίδες τους την έξης είδηση:

«Νυκτερινόν τηλεγράφημα από τό Σούθαμπτον άναγγέλλει ότι

τό άτρόπλοιο «Βρετανικός» άναχωρήσαν την παρελθούσαν Τετάρ-
την και ώραν 8 π. μ. από τό Σούθαμπτον, έναυαγής στον ώκε-
ανό, συναντήσαν μεγάλην τρικυμία.

Έλάττωτοι έπιβάτες κατόρθωσαν να σωθούν...

Παραδειγματικών ηρωισμών έδειξε ό πρώτος πλοίαρχος κ. 'Αρ-
θούρος Κίγκστον, ό οποίος έμεινε μέχρι της τελευταίας στιγμής

στη γέφυρα, έπιβέπων την έπιβίβαση των γυναικοπαίδων στις

βάρκες...

Νεώτερος του τρομερού αυτού ναυαγίου θά γράψωμεν εις τό

αύριανό μας φύλλον»...

(Από τό 'Αγγλικό)

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΕΙΝΕ ΟΔΥΝΗΡΟΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ;

Τήν άπάντησιν εις τό ερώτημα αυτό και γενικώς στο πρόβλημα
του θανάτου, μάς την δίνει ό περιφήμος 'Αγγλος ίατρός και φιλό-
σοφος Μπούρνετ.

Είνε έντελώς εσαφηνένη, μάς λέγει, ή ιδέα πώς ό θάνατος έρ-
χεται με τρομερούς πόνοους. Ό θάνατος είνε και αυτός ένα άποτέ-
λεσμα καθαρώς φυσικών. Ό άνθρωπος πέφτει ά τό τη ζωή και πε-
θαίνει, όμοια καθώς μαραινεται και πέφτει από τό δέντρο ένα άνθος.

Ό θάνατος είνε με προίποσα ελάττωσις των δυνάμεων, ή ό-
ποία μάς φέρει σιγά-σιγά σέ μια τελεία και γενική νάρκωσι. Ό-
πως ό ύπνος, πού έρχεται σιγά-σιγά και μάς κάνει να αισθανώ-
μεθα μια γλυκειά χάνωσις σέ όλο μας τό σώμα, έτσι και ό έρχο-
μός του θανάτου δέν μπορεί παρά να έχη και αυτός όλίγα λεπτά
άπαραιτήτου 'εχαρηστικής των νεύρων. Τά τελευταία πειράματα
μάλιστα άπέδειξαν ότι άι έντυκώσις του θνήσκοντος όμοιάζουν
με τάς έντυκώσις τάς παραγομένας από την χρήσιν του αϊθέρος,
του όπιου και γενικώς όλων των ναρκαωτικών επιδράσεων. Είνε
άλλωστε άποδειγμένο εκ της χημείας, ότι τό άνθρακικόν όξύ δη-
λητηριάζει και καθιστά άνάσθητα όλα τά γάγγλια του θνήσκον-
τος, έλέγχεται δ' έτσι τελεία άναλγησία.

Τις θεωρίες αυτές του ίατρού και φιλοσόφου, έπικυρώνει πλη-
ρόστατα και ή πείρα: Αί μαρτυρία άνθρωπων οι όποιοι, είχαν
υποτεθεί κατ' άρχάς ός νεκροί και άνεκλήθησαν ύστερα στη ζωή
και αι διαβεβαιώσις έτοιμοθανάτων δυνηθέντων ν' άπαντήσουν
εις σχετικώς ερωτήσεις μάς πείθουν ότι ό θάνατος ούδέν έχει τό
όδυνηρόν.

Κάποιος αυτόχειρ Μπούρνετ όνόματι, έπάλασε ίσχυρότατα
έναντιον εκείνων οι όποιοι προσπιθούσαν να τον σώσωσι πνιγό-
μενος. Αισθάνοτανε, είπε, μεγάλην ήδονην από την άσφυξίαν. Έ-
πίσης ό Ουίλλιαμ Χούντερ, 'Αγγλος συγγραφέας, είπε άποθνή-
σκων, ότι λυπείται πού δέν μπορεί σέ να περιγράψη την «απερί-
γραπτη ήδονη του άποθνήσκειν»!

Ό Μπούρνετ, καταλήγων, μάς βεβαιώνει ότι ό θάνατος πού
άνθρωπος δέν είνε διόλου όδυνηρός, όπως δέν είνε και ή γέννη-
σίς του. Και αυτό βέβαια θά είνε ύλ' ύψη του και ό Σαίξπηρ
όταν λέγει ότι: «Ό φόβος του θανάτου έγκαιται κυρίως στο φόβο
του άγνώστου. Τό αισθάνη το σκότους πού αισθανόμεθα να προ-
σγγίξη, και όλοι οι πόνοι και οι επαναστάσις της σάρκας, είνε,
εκείνα πού μάς κάνουν συνήθως τόσο όδυνηρή τη σκέψη της αιώ-
νίας μας άναχωρήσεως από τη ζωή».

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

"Ενα μονοσύλλαβο όνομα, σάν σπινθήρας, σάν ήλεκτροικό κτύ-
πημα κουνουνοϋ, προαναγγέλλει την εμφάνισι της. Ζωηρά, εϋλύ-
γιστη, άστραπιαία, με σιλουέτα πού ξεπετιεται με σβελτέτα και
χάρι οερπαντίας. "Όταν την ίδιητε θά πητε ότι και ό χαρακτήρας
της είνε σύμφανος με τ' όνομά της, ζωηρός, εϋθμος, χαρούμε-
νος, μ' όλα ταυτα κατά βάθος είνε μελαγχολική, σκεπτική και κά-
ποτε όταν καπνίζει έχει ένα ύφος τόσον περιλυτο, πού νομίζει κα-
νει ότι δέν θά την ξαναδείτε ποτέ γελαστή. "Η συντροφία της πε-
ριζήτητη, ή όμιλία της— πού την διακρίνει ένα τέμπρον μελωδικό—
είνε εκάκτως ένδιαφερόσα και σιγιστή, είνε μεταξύ των όλί-
γων 'Αθηναίων πού έχει μελετήσει πολύ, έχει κατοβροχήσει ά-
μέτρητα βιβλία, όμιλει γολλικά, άγγλικά, γερμανικά στην έντέλεις.
"Η έμμορφία της είνε σαγηνευτική. "Η καλωσύνη της μυθώδης.
Δέν έχει ίχνος σνομπισμ. Είχε την τύχη να εκλέξη άντάξιον σέ έ-
ξυπανάδα, εϋγένεια και καλωσύνη ούζωνων και πράγματι ή γαμή-
λιος πολμη του άνωτέρω ζεύγους ήτο — το παρελθόν Σάββατον
στην εκκλησία του Σωτήρος— από τ' άρμονιώτερα θεάματα.

'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αί κυριώτεροι και ώραιότεροι κοσμικοί συνθεόσιεις της
παρελθούσης έβδομάδος ήσαν εις την 'Αγγλικήν και 'Ιταλικήν
Προσβείαν.

— Είς μέν την 'Ιταλικήν Προσβείαν δύο δεξιώσιεις, μία βρα-
δυνη και ή άλλη άπογευματινή— γάρονεν πάρτυ—έδόθησαν προς
τιμήν του 'Ιταλου Πρίγκηπος 'Αιμόνε.

— Είς την έσπερίδα παρευρέθησαν όλόκληρο τό Διπλωματικό
Σώμα, έκλεκτά μέλη της 'Ιταλικής Παροιίας και 'Αθηναϊκής κοι-
νωσίας, μεταξύ των όποιων ήσαν κ. και κ. Μπενάκη τύπος ώραιάς
'Αγγλίδος, κ. και κ. Κογιαβίνα, κ. και κ. 'Ανδριτσάκη, κ. και κ.
Χωρέμη, κ. και κ. Θεοχάρη, κ. και κ. Μακροή, κ. και κ. Παπάζου,
κ. και Δίς Καμπάνη, Δες Γρουζάρη κλπ.

— Εκτάκτως ώραία ήτο ή άπογευματινή συγκέντρωσις στον
κήπο της 'Ιταλικής Προσβείας. "Η κ. Μπραμίλα έφερον θαυμα-
σίαν τουαλέτταν μόβ πάραμας και καπελίν όμοιόχρωμη και έδέχετο
τούς κεκλημένους της με την χάρι πού την διακρίνει.

— Ζωηροτάτη τζάζ-μπάντ από ένα άνθισμένο κίσκι, προσέδιδε
πολύ κέφι.

— Παρευρέθησαν κ. Παγκάλου μάρη τουαλέττα, κ. Α. Ρού-
φου, μάρη δανιέλλα, κ. και κ. Β. Γριόβα, κ. και κ. Τ. Θεοχάρη,
κ. και κ. Καφαντάρη, κ. Πάλλη, κ. Β. Δούσιανη, κ. Σεργίση, κ.
και κ. Λιβεριότου, κ. Ρετοίνα, κ. και κ. Μπόταση, κ. και κ. Ζαλο-
κίστα, κ. και κ. Γεωργαντά, κ. και κ. Μιγαλοπούλου, κ. και κ.
'Ηλιάσκου κλπ.

— Μερικώς ιδιαίτερες εμφανίσιεις κ. Π. Καραπάνου πρώσινη
κομψη τουαλέττα και καπέλλο στον ίδιο τόνο, κ. Αννέτα Χωρέμη
κίτρινη τουαλέττα και καπέλλο, κ. Π. Σκαριμ-γά με μπέζ, κ. Μ.
Σακορράφου με γαρύ, κ. Θεοχάρη με κίτρινα, κ. Κογιαβίνα τουα-
λέττα σέ άπόχρωσι σαφροζέ.

— Την παρελθούσαν Τρίτην χορευτικόν άπόγευμα παρά τω κ.
και τη κ. Ν. Νικολαΐδη. Μά κομψη πρόσκλησι είδοποιούσε πολυά-
ριθμον φιλικόν κυκλον να προσ'ίθη 7 9.

— Ένα μπουκέτο από όλόθοσσα έμφυχα λουλούδια, ή Δίς Δ.
Νικολαΐδη τουαλέττα ροζάτρ κρέπ— ρομαίν και δαντέλλες, Δίς Γρη-
γοριάδη τουαλέττα κόκκινη σιφρόν, Δίς Σπλητωτάκη τουαλέττα
μπλε πορσελάνης έμπρι με ρός, Δίς Σκαναβί πρώσινη ζωζέττε και
δαντέλλες όμοιόχρωμες, Δίς Ν. Νικολαΐδη έκτάκτως chic τουαλέτ-
τα λευκή ζωζέττε, πολλά «αννά» πού έσχηματίζαν είδος φορέμα-
τος στύλ, σις άρες κεντημένα από λουλούδι σέ διαφορετικό χρώμα.

— "Η άπογευματική τέλοποσία των «ομάρ» μετεφέρθη στους
κήπους και στις βεράντες των ξενοδοχείων Κηφισιάς: κάθε άπό-
γευμα κομψές συναθροίεις στο «Σέσιλ», στο «Στροφιλι», στον
«Διονύσιον». 'Ως επί τό πλείστον κυριαρχούν φορέματα όπό, ή άν-
σάμτλ άρμονικά σέ άταλούς χρωματισμούς.

— Ευχάριστη βραδεία την παρελθούσαν Πέμπτην εις τό Καστόρι.
Μία νεορά κυρία φημιζομένη διά την χορευτικήν της επιδειξιότητα
έχει τό ρεχορ της επιτυχίας, είνε έκτάκτως ντυμένη με ιδιόρρυθμον
φόρεμα, πού μαρτυρεί την παριζιάνη προέλευσιν του, κίτρινο
κρέπ κεντημένο, και μαντώ από κρέμ καφέ και κίτρινο. 'ΑρχικάΚ. Π

— Μεταξύ άλλων ήσαν κ. και κ. Καφαντάρη, κ. και κ. 'Απο-
στολίδου, κ. και κ. Παπάζου, κ. και κ. Σταθάτου, κ. και κ. Καλέργη
φοροτάκη, κ. και κ. Μαλαμίδη, πολυ κομψη εμφανίσις, κ. και κ.
'Ανδριτσάκη, κ. και κ. Παπαφάργου, κ. Σεργίση, κ. Σακελλα-
ρίδης, κ. Σισιλιάνος, κ. Ρής, κ. και κ. Κίγη, κλπ.

— Αί 'Αθηναϊες βρίσκονται ύπ' άτμόν, δόνοντας πურτωδώς
βαλίτσες, τακτοποιούνται μπαγκάζ, αλλά όλίγοτος κόμος έν συ-
χρίσει με άλλες χρονίς θά ταξειδούση. Αί περισσότεροι 'Αθηναϊες
θά διαπρέψουν εις τις πλώζ των διαφορών νησιών. Κηφισιά, Σπέ-
τσαις, και Πορταριά φαίνεται ότι θά έχουν τό ρεχορ της κοσμικής
κίνησεως. Τό Σπόρτινγκ—Κλόμπ, θά έχη φέτος τοιγαυηνη άρχη-
σινσρα. Είς τό Σέσιλ θά όρισθη χορός δύο φορές την έβδομάδα, διά
τούς παραθερίζοντας έν τω ξενοδοχείω και τούς γευματίζοντας εκεί.

'Η Μονταίν.